

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
14 päivänä joulukuuta 1962 *

Yhdistetyissä asioissa

31/62 – Milchwerke Heinz Wöhrmann & Sohn KG, Wesel/Rhein,

33/62 – Alfons Lütticke GmbH, Germinghausen/Westfalen,

edustajinaan asianajajat Fritz Modest, Artur Heemann, Renate Menssen, Jürgen Gündisch ja Heinz Binder, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o huissier Félicien Jansen, 21 rue Aldringer,

kantajina,

vastaan

Euroopan talousyhteisön komissio,

asiamiehenään Euroopan yhteisöjen toimielinten oikeudellinen neuvonantaja Hubert Ehring, avustajanaan professori Ernst Steindorff, Tübingen, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan yhteisöjen toimielinten oikeudellisen yksikön sihteeri Henri Manzanarès, 2 place de Metz,

vastaajana,

joissa molemmissa kantajat vaativat yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan seuraavat toimet tai julistamaan, että niitä ei sovelleta:

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

- a) ETY:n perustamissopimuksen 46 artiklan mukaisen tasoitusmaksun vahvistamisesta Saksan liittotasavaltaan tuotavalle täysmaitojauheelle 15 päivänä maaliskuuta 1961 tehdyn Euroopan talousyhteisön komission päätöksen (*Euroopan yhteisöjen virallinen lehti* N:o 26, 13.4.1961, s. 505) 3 artikla;
- b) ETY:n perustamissopimuksen 46 artiklan mukaisen tasoitusmaksun vahvistamisesta Saksan liittotasavaltaan tuotavalle täysmaitojauheelle 15 päivänä maaliskuuta 1961 tehdyn päätöksen voimassaoloajan pidentämisestä 13 päivänä joulukuuta 1961 tehty komission päätös (*Euroopan yhteisöjen virallinen lehti* N:o 7, 27.1.1962, s. 137),

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti A. M. Donner, jaostojen puheenjohtajat L. Delvaux ja R. Rossi, tuomarit O. Riese, Ch. L. Hammes (esittelevä tuomari), A. Trabucchi ja R. Lecourt,

julkisasiamies: K. Roemer,
kirjaaja: A. Van Houtte,

on antanut seuraavan

tuomion

Koska kanteet on laadittu sääntöjen mukaisesti eikä niiden muoto ole kiistan kohteena, ei yhteisöjen tuomioistuimella ole niistä viran puolesta huomautettavaa.

Kantajat perustavat kanteensa ETY:n perustamissopimuksen 184 artiklaan päätellen, että niillä on sen mukaisesti toimivalta saattaa 15.3.1961 tehdyn komission päätöksen 3 artikla ja 13.12.1961 tehty komission päätös yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäviksi ja vaatia, että ne kumotaan tai julistetaan, että niitä ei sovelleta.

Ennen kuin tarkastellaan sitä, ovatko riidanalaiset toimet luonteeltaan päätöksiä vai asetuksia, on varmistettava, onko yhteisöjen tuomioistuimella 184 artiklan mukaan toimivalta ratkaista vaatimus, että asetusta ei sovelleta, jos kyseinen vaatimus on esitetty, kuten tässä tapauksessa, kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevassa asiassa.

Perustamissopimuksen 184 artiklan mukaan asianosainen voi, vaikka 173 artiklan kolmannessa kohdassa kumoamiskanteen nostamiselle vahvistettu määräaika on päättynyt, asetusta koskevassa riidassa vaatia yhteisöjen tuomioistuimessa 173 artiklan ensimmäisessä kohdassa mainitulla perusteella, että asetusta ei sovelleta.

Koska 184 artiklassa ei täsmennetä, minkä tuomioistuimen käsiteltäväksi asetusta koskeva riita on saatettava, kantajat päättelevät voivansa kaikissa tapauksissa vaatia yhteisöjen tuomioistuimessa, että kyseistä asetusta ei sovelleta.

Tällä tavoin luotaisiin 173 artiklassa esitetyn kaltainen oikeussuojatie.

Perustamissopimuksen 184 artiklassa ei kuitenkaan tarkoiteta tätä.

Artiklan sanamuodosta ja rakenteesta ilmenee, että ainoastaan sellaisen asian yhteydessä, joka jo on yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltävänä perustamissopimuksen jonkin muun määräyksen perusteella, voidaan liitännäisasiana ja rajoitetuin oikeusvaikutuksin julistaa, että asetusta ei sovelleta.

Viittauksesta 173 artiklan määräaikoihin seuraa erityisesti, että 184 artiklaa sovelletaan ainoastaan yhteisöjen tuomioistuimessa käsiteltävänä olevan asian yhteydessä ja ettei siinä mahdollisteta 173 artiklassa vahvistettujen määräaikojen noudattamatta jättämistä.

Näin ollen 184 artiklan tarkoituksena on ainoastaan suojella yksityistä oikeussubjektia lainvastaisen asetuksen soveltamiselta ilman, että kyseistä asetusta, jonka kumoamiseksi ei voida enää 173 artiklan määräaikojen päätyttyä nostaa kannetta, itsessään saatetaan kyseenalaiseksi.

On korostettava, että sekä yhteisöjen tuomioistuimen että kansallisten tuomioistuinten toimivallan rajat määritellään perustamissopimuksessa selkeästi.

Tosiasiallisesti sekä perustamissopimuksen 177 artiklassa että ETY:n tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan 20 artiklassa määrätään, että asian käsittelyn lykkäämisestä ja sen saattamisesta yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi päättää kansallinen tuomioistuin.

Jos kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian asianosaiset voisivat suoraan kääntyä yhteisöjen tuomioistuimen puoleen pyytäen tältä ennakkoratkaisua, ne voisivat pakottaa kansallisen tuomioistuimen lykkäämään asian käsittelyä siihen asti, kunnes yhteisöjen tuomioistuin on antanut siitä ratkaisunsa.

Tällaisesta kansallisen tuomioistuimen toimivallan rajoittamisesta ei kuitenkaan ole määräyksiä perustamissopimuksessa eikä pöytäkirjassa.

Vaikka 184 artiklassa ei näin ollen annetakaan riittävää perustaa asian ratkaisemiselle yhteisöjen tuomioistuimessa käsittelyn tässä vaiheessa, yhteisöjen tuomioistuin voi kuitenkin antaa ratkaisunsa 177 artiklan nojalla, jos kansallinen tuomioistuin esittää sen käsiteltävänä olevan asian yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimelle kyseisen artiklan mukaisen ennakkoratkaisupyynnön.

Edellä esitetyistä näkökohdista seuraa, että yhteisöjen tuomioistuimen on todettava, ettei se ole toimivaltainen ratkaisemaan näitä kanteita siltä osin kuin ne koskevat vaatimuksia, että riidanalaiset toimet kumotaan tai julistetaan, että niitä ei sovelleta.

Näin ollen ei ole enää syytä ratkaista kysymystä yhteisöjen tuomioistuimen toimivallasta kantajien vastustamiin komission toimiin nähden siltä osin kuin kyse on niiden oikeudellisesta luonteesta.

Suullisessa käsittelyssä kantajat ovat toissijaisesti vedonneet 173 artiklaan kanteensa perustana.

Tältä osin ei vaikuta tarpeelliselta tarkastella sitä, olisiko kyseinen kanteiden oikeudellisen perustan muutos otettava tutkittavaksi, eikä sitä, ovatko riidanalaiset toimet perustamissopimuksen 173 artiklan toisen kohdan mukaisesti päätöksiä, koska kantajat eivät ole panneet kannettaan vireille 173 artiklan kolmannessa kohdassa vahvistetussa määräajassa.

Tosiasiallisesti kyseisen määräajan on katsottava alkaneen viimeistään 1.7.1961 eli päivänä, jona Saksan vuoden 1961 tullitariffin muuttamisesta annettu yhdeksäs määräys julkaistiin Saksan liittotasavallan virallisessa lehdessä (*Bundesgesetzblatt*), tai viimeistään Saksan vuoden 1962 tullitariffin muuttamisesta annetun toisen määräyksen julkaisupäivänä 30.12.1961.

Viimeistään tuolloin kantajien voidaan katsoa saaneen tiedon riidanalaisista toimenpiteistä.

Kanteet, jotka on nostettu 4.10.1962 ja 9.10.1962, on näin ollen jätettävä tutkimatta 173 artiklan mukaan viivästyneinä.

Edellä esitetystä seuraa, että kanteet on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Koska kantajien kanne on jätettävä tutkimatta, kantajat velvoitetaan vastaamaan oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla,

ottaen huomioon oikeudenkäyntiasiakirjat,

kuultuaan esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten suulliset lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen,

ottaen huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen 46, 164, 173, 177, 184 ja 189 artiklan,

ottaen huomioon Euroopan talousyhteisön tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan,

ottaen huomioon Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on hylännyt muut laajemmat tai vastakkaiset vaatimukset ja antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) **Kanteet jätetään tutkimatta.**
- 2) **Kantajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Donner	Delvaux	Rossi
Riese	Hammes	Trabucchi
		Lecourt

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä joulukuuta 1962.

A. Van Houtte
kirjaaja

presidentin puolesta
L. Delvaux
jaoston puheenjohtaja